

Baik Éva 23 Éves Korában



A kép Budapesten készült rólam 1947-ben.

Amikor hazaértem a deportálásból, a szovjet megszállás alatt lévő Zalaegerszegen nagyon örvendeztek egy olyan fiatal nőnek, akit semmiképpen sem lehetett a korábbi rendszer támogatásával megvádolni, jól tudott oroszul, és még érettségije is volt -- úgyhogy én rögvest elkezdtem tolmácsolni, és föl is vettek a 34. Honvéd Kiegészítő Parancsnokságra. Ez a munka összesen egy év és egy-két hónapig tartott, megszűntették. Nekem nagyon érdekes volt, addig nem forogtam emberek között, nem is volt lehetőségem rá, hiszen a deportálásig iskolába jártam.

Akkor már hallottunk arról, hogy Budapesten létrejöttek a potsdami egyezmény alapján az olyan magyar nagyvállalatok, amelyeknek a részvényei a háború előtt közel ötven százalékban német kézben voltak, s azok jóvátételként szovjet kézbe kerültek. Így alakult egy egész sor magyar--szovjet vállalat a legkülönbözőbb nagyipari területeken. Az egyiknek az igazgatóhelyettese régi ismerőse volt Londonban élő nagybátyámnak, aki üzent, hogyha akarom, megnézik, tudnának-e engem használni. Így kerültem a Magyar--Szovjet Olajművek, azaz Molaj nevű intézményhez, amihez a Szőnyi Olajfeldolgozó Vállalat tartozott. Itt dolgoztam 1948-ig.

1946. augusztus elsején bejött a forint, mindjárt sokkal könnyebb lett az élet. Ha jól emlékszem, kétszáznegyven forint volt a havi fizetésem, ami akkor hihetetlenül komoly pénz volt. Ebből nagyszerűen ki lehetett jönni. Találtam egy kis albérleti szobát ebben a házban, ahol most lakom. Pici cselédszoba volt, ahova egy ágy, egy szekrény és egy kis asztalka fért be. De akkor ez megfelelt. Olcsó volt a koszt, a vállalat adott ebédet, én pedig rendkívül szerény voltam a láger után. Arról nem is beszélve, hogy Walter küldött Londonból, amit tudott. Úgyhogy én itt akkor vidáman és boldogan éltem.